

Ἐκ τῆς τῆς μάννα ποῦ γεννᾷ παιδί γραμματισμένο
καὶ στένεται ὡς τ' ἀναλογεῖ ῥόδο ξεφουδωμένο

Κρήτ. ὄντας σταθῆς ὡς τ' ἀναλογεῖ τοαὶ μπιάνης τὸ ψαυτήρι
καὶ πῆς τοαὶ τὸν ἀπόστολο, τρέμει τὸ μοναστήρι

Κάθ. Συνών. ἀναγνωστήρι, ἀναλόγι 1. β) Συνεκδ.
ὁ τοπος περὶ τὸ ἀναλογεῖο, ὅπου στέκει ὁ χορὸς τῶν
ψαυτῶν συνήθως κατὰ τι ὑψηλότερος τοῦ ἐδάφους Σύμ.
Χίος. Συνών. παλτάδικο. 2) Μεταφ. κεφαλὴ (ἡ
σημ. διὰ τὸ ὕψος τοῦ ἀναλογεῖου) Κίμων. Νὰ σοῦ δώσω
μιάς τὸν ἀλλογεῖο!

ἀναλογῇ ἡ, Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλογίζομαι ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν πβ. συλλογίζομαι - συλλογῇ κττ.

Σκέψις, συλλογισμὸς περὶ προσώπου ἀπόντος: Λογά-
ριζε μὴ καὶ θὰ παντρευτῇ, νὰ μὴ γίνεταί αἰτία νὰ καρδιο-
πιάνεταί καὶ νὰ λιγοψυχιάζῃ ἡ καλὴ του μετὰ τὴν ἀναλογίαν
(ἐκ διηγ.)

ἀναλογῆς ἐπίρρ. Κρήτ. ἀναλόης Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναλόγως κατ' ἄλλα εἰς - ἡς, οἶον
ἀβουλή, κοντολογῆς κττ.

Κατ' ἀναλογίαν, ἀναλόγως ἔνθ' ἀν.: Ἀναλόης ποῦ
φαίνονται ἔνθ' ἀν. γίνῃ Ρόδ.

ἀναλόγι τό, ἀναλόγιο σύνθηθ. ἀναλόγι κοιν. ἀνα-
λόι Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνωλόι Ἄνδρ.
ἄνωλόι ΚΟΙΚΟΝΟΜ. Δοκίμ. 2,340

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀναλόγιον παρὰ τὸ ὁμοίως μεσν.
ἀναλόγιον. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 273 (ἐκδ.
ΔΜαυροφρ. σ. 334) «εὐρίσκω εἰς χρυσοκόσκινον ἐπάνω
ἀναλόγιν | πτερὸν νὰ κεῖται τοῦ Ἐρωτος καὶ τόξον γεμι-
σμένον». Τὸ ἀνωλόι ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω,
διότι κεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους.

1) Ξύλινος ὀκρίβας ποικίλων σχημάτων καὶ διαστά-
σεων εὐχρηστος εἰς τοὺς ναοὺς πρὸς ἀπόθεσιν τῶν εἰς
χρήσιν τῶν ψαλτῶν ἱερῶν βιβλίων ἢ τοῦ εὐαγγελίου καὶ
εἰκόνων πρὸς προσκύνησιν ὑπὸ τῶν πιστῶν κοιν. καὶ Πόντ.
(Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): Βάζω τὸ βαγγέλιο - τὴν εἰκόνα
ὡς τ' ἀναλόγι κοιν. Συνών. ἀναγνωστήρι, ἀναλογεῖο 1.

2) Ὀκρίβας ξύλινος ἢ σιδηροῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπο-
θέτουν οἱ μουσικοὶ τὰ μουσικὰ κείμενα πολλαχ.

ἀναλογία ἡ, λόγ. κοιν. ἀναλογία Λέσβ. ἀναλοῖα
Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναλονία Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀναλογία.

1) Σχέσις συμμετρικὴ μεταξὺ δύο ποσῶν ἢ πραγμάτων
συγκρινομένων λόγ. κοιν.: Τὰ ἔξοδα τοῦ δὲν εἶναι σὲ ἀναλο-
γίαν μετὰ τὴν περιουσίαν τοῦ. Τὰ φέρονται τὰ πράγματα σὲ ἀναλογία.
Κρίνω κατ' ἀναλογίαν. 2) Τὸ ἀναλογεῖν εἰς ἓνα ἕκαστον
μερίδιον, συνήθως ἐκ κληρονομίας λόγ. πολλαχ.: Τὰ μοι-
ράστηκαν καὶ πῆρε ὁ καθένας τὴν ἀναλογίαν τοῦ πολλαχ.
Πῆρε τὴν ἀναλοῖαν τοῦ ὁ πασάνας Βούρβουρ. Πληρώνου
τὴν ἀναλογίαν μ' (τὸ πληρώνου ἐκ τοῦ πληρώνω) Λέσβ.
Συνών. ἀνάλογο (ἰδ. ἀνάλογος 2).

ἀναλογίζομαι Λεξ. Δημητρ. ἀναλογεῖμαι Λεξ.
Δημητρ. Κρήτ. ἀναλοῶ Νάξ. (Φιλότ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλογίζομαι.

1) Λογαριάζω κατ' ἑμαυτὸν, συλλογίζομαι Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἄσμ.

Στέκω καὶ ἀναλογίζομαι τῆς θάλασσας τὰ μάκρη.

β) Μεταμελοῦμαι Νάξ. (Φιλότ.): Ἀνηλόγησα γι' αὐτό.
Συνών. μετανοῶ. 2) Συνέρχομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν
ἑαυτὸν μου Κρήτ. Συνών. ἀνανοῶ, ἀναπαίρνω.

ἀνάλογος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀνάλογους βόρ. ιδιῶμ.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάλογος.

1) Ὁ ἔχων σχέσιν συμμετρικὴν πρὸς ἄλλον, σύμμε-
τρος, ἐπὶ ποσῶν λόγ. κοιν.: Τὰ ἔξοδα ποῦ κάνει εἶναι ἀνά-
λογα μετὰ τὰ ἔσοδα τοῦ. Ἡ νύφη ἔχει ἡλικίαν ἀνάλογον μετὰ τὸ
γαμπρό. β) Ἀντάξιος, ἰσάξιος λόγ. πολλαχ.: Ἡ δεῖνα
δὲν πῆρε τὸν ἀνάλογόν της. 2) Τὸ οὐδ. οὐς., τὸ κατὰ τὴν
διανομὴν πράγματός τινος ἀναλογεῖν εἰς ἕκαστον μερί-
διον ἢ ἐν περιπτώσει συνεισφορᾶς τὸ ὕφ' ἑκάστου κατα-
βαλλόμενον ποσὸν λόγ. κοιν.: Πῆρα τὸ ἀνάλογόν μου ἀπὸ
τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα μου. Πλήρωσα τὸ ἀνάλογόν μου γιὰ
τὴν ἐκδρομὴν - γιὰ τὸ γλέντι κττ. κοιν. Πούλ' οἱ τ' ἀνάλου-
γον τ' καὶ τοῦ ἔφαγι Λέσβ. Συνών. ἀναλογία 2.

ἀναλογῶ λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀναλογῶ = εἶμαι ἀνάλογος.

Μόνον κατὰ τὸ γ' πρόσωπ. ἀναλογεῖ, ἀνήκει κατ' ἀνα-
λογίαν: Τοῦ ἀναλογεῖ νὰ πάρῃ τόσες δραχμὲς - τόσο ψωμί
κττ. Συνών. πέφτει (ἰδ. πέφτω).

ἀναλόγως ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἀναλόως Ρόδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἀναλόγως.

Κατ' ἀναλογίαν, ἐν σχέσει πρὸς τι: Βλέπομε καὶ ἀναλό-
γως κάνομε. Ἀναλόγως ὡς ἐκεῖνα ποῦ κερδίζει δὲν ξεδεύει
πολλά. Ἀναλόγως ὡς τὴν ἡλικίαν τοῦ καλὰ τὰ καταφέρνει.

ἄναλος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄναλος.

1) Ὁ μὴ περιέχων τὸ ἀναγκαῖον ἄλλας, ὁ μὴ ἀλατισθεὶς,
ἐπὶ τροφῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀναλον κρέας - φαγεῖν - ψωμὶν κττ.
Κερασ. Τραπ. Χαλδ. Ἀναλον καὶ ἄβρωτον φαγεῖν Κερασ.
|| Παροιμ. φρ.: Ἀμον ἄναλον χαλβάν (ὡσάν ἀνάλατος
χαλβᾶς. Ἐπὶ ἀνθρώπου ὁμιλοῦντος ἢ γελῶντος ἀηδῶς)
Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἀριστοτ. Προβλ. 21,5
«ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων».
Συνών. ἀνολάτιστος 1, ἀνάλατος Α 1, ἀνάλιστος.
Πβ. ἀκράναλος, ἀνάλιν. 2) Μεταφ. ἀηδὴς εἰς τοὺς
λόγους καὶ τοὺς τρόπους, ἄχαρις, ἄκομπος ἔνθ' ἀν.:
Ἀναλος ἄνθρωπος - γυναῖκα. Ἀναλα λόγια. Συνών. ἄβρω-
τος 3, ἄγαρθος 2, ἀνάλατος Α 1β, ἄνοστος, γλυκανά-
λατος, κρήνος, σαχλός. Πβ. ἄβραστος Β 3, ἀνοστό-
πλαστος.

ἀναλοστεύω ἀμάρτ. ἀνελοστεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λ ο σ τ ε ύ ω.

Ἀνεγείρω τι διὰ τοῦ λοστοῦ, ἤτοι μοχλοῦ: Φέρε τὸ
λοστό ν' ἀνελοστεύωμεν ἐτούτη ἀνὴ βέτρα.

ἀναλοχῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀναλοδῇ Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀναλοχῇ.

Θόρυβος, ταραχὴ: Παροιμ.

Κάμνει ὁ κλέφτης ἀναλοδῇ νὰ φύῃ ὁ νοικοκύρης
ἢ νὰ φορηθῇ ποῦ χάσῃ (ἐπὶ ἐνόχου προσπαθοῦντος διὰ
φωνῶν νὰ πτοήσῃ τὸν ἔχοντα δίκαιον ἢ τὸν ἀδικούμενον).
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. (ἐκδ. RDawkins) 1,384
«γροικῶντα τὴν ἀναλοχὴν ὁ κοντοσταύλης ἐβίγλισε νὰ
τοὺς ἰδῇ». Συνών. ἀναδεμός, ἀνακατισμός, ἀνα-
κατούρα Β 1.

ἀναλυγγιάζω Χίος — Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ.
(λ. ἀναλυγκιάζω) ἀναλυγγιάζου Στερελλ. (Καλοσκοπ.
κ. ἄ.) ἀνελυγγιάζω Χίος — Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀνελυγκιάζω)
ἄνελυγγιάζω Κῶς ἀναλυγγιάζω Κῶς ἀνελυγγιάζω Κάρπ.
ἄνελυγγιάζω Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λ υ γ γ ι ᾶ ζ ω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Γερμ.

1) Κλαίω μετὰ λυγμών. Συνών. *ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. Πβ. ἀναλυγγώνω. 2) Τρώγων λιπαρὸν φαγητὸν καταλαμβάνομαι ὑπὸ δυσαρέστου αἰσθήματος Στερελλ. (Καλοσκοπ. κ. ἄ.) Χίος

*ἀναλυγγίζω, ἀνελυγγῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνελυγῶ Θήρ. ἑνελυγγῶ Νίσυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. λυγγίζω.

Ἀναλυγγιάζω 1, ἐνθ. ἀν.: Ἀνελυγῆ σὰ μωρὸ Θήρ.

ἀναλυγγώνω ἀμάρτ. ἀναλυγώνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναλ'γώνου Σάμ. ἀνελυγώνω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λυγγώνω.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγγὸς Πελοπν. (Λακων.): Ἦπια νερὸ κι ἀνελύγωσα. Πβ. ἀναλυγγιάζω, *ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. 2) Μηρυκάζω Θήρ. Συνών. ἀναμασουλίζω 1, ἀναμασῶ 1, ἀναχαράζω, ξαναμασῶ, χαράζω.

ἀναλυγίζω Λεξ. Βλαστ. ἀναλυγάω Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λυγίζω, παρ' ὃ καὶ λυγάω.

Μετβ. κάμπτω Λεξ. Βλαστ. Ἀμτβ. κάμπτομαι Πελοπν. (Οἶν.): Ἄσμ.

Ἀναλυγάει ὁ κάλαμος φιλάει τὸ κυπαρίσσι.

Συνών. λυγίζω.

ἀνάλυμα τό, Ἦπ. Μακεδ. (Καστορ.) — Λεξ. Δεῖκ ἀνάλ'μα Θεσσ. κ. ἄ. ἀνάλυμα Πελοπν. (Λακων.) ἀνάλυμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνάλυμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀνέλυμα Α.Κρήτ. ἀνέλ'μα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω, παρ' ὃ καὶ ἀναλύζω καὶ ἀνελύω. Ὁ τύπ. ἀνέλυμα καὶ παρὰ Σομ.

1) Τῆξις, διάλυσις Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δεῖκ: Τὸ βούτυρο θέλει ἀνάλυμα Ἦπ. Συνών. ἀνάλειωμα, ἀναλίγωμα, ἀναλιγώμος, λειώσιμο. 2) Μαλάκωμα, ἀπάλυνσις πράγματος διὰ τοῦ ὕδατος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.): Τῇ ψωμί' τ' ἀνάλυμαν Τραπ. Συνών. ἀνάλυσι 2, χύλωμα. 3) Ἐκτύλιξις νήματος ἐκ τῆς ἀτράκτου Α.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀναλυμὸς 2, ἀντίθ. ἀνάλεμα, ἀναλεμὸς.

ἀναλυμὸς ὁ, Α.Κρήτ. ἀναλ'μὸς Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀνελυμὸς Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Καύσων ὑπερβολικὸς (ὡς οἶονεὶ ἀναλύων, τήκων τὰ πάντα) Ἦπ. (Ζαγόρ.): Σήμωρα εἶνι ἀναλ'μός. 2) Ἐκτύλιξις πράγματός τινος, εἰδικώτερον δὲ ἐκτύλιξις νήματος ἐκ τῆς ἀτράκτου καὶ μεταφορὰ εἰς τὸ τυλιγάδι Κρήτ. (Σητ. κ. ἄ.): Αἰνίγμ. Ἀνελύω τῇ ζώνῃ μου κι ἀνελυμὸ δὲν ἔχει (ὁ μακρὸς δρόμος) Σητ. Ἦ κακὴ ἀνυφαντοῦ ἀναλεῖ ἀναλεῖ κι ἀναλυμὸ δὲν ἔχει (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Κρήτ. Συνών. ἀνάλυμα 3, ἀντίθ. ἀνάλεμα, ἀναλεμὸς.

ἀναλγούκου Τσακων. ἀναλγούχου Τσακων.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Πβ. HPerrot Dial. tsakon. 315. Κατὰ ΜΔέφνερ Λεξ. 21 ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνειλέω.

Μαζεύω τὸ νῆμα ἀπὸ τὸ ἀδράχτι εἰς τὸ τυλιγάδι: Λίμι τὸν ἀκυλίττα ν' ἀναλγούτσου τὰν κωνά (δῶσε μου τὸ τυλιγάδι νὰ τυλιγαδιάσω τὴν κλωνήν, δηλ. τὸ νῆμα). Συνών. ἀγκουφίζω, ἀλυσιδιάζω 1, γλυτηριάζω, τυλιγαδιάζω. Πβ. ἀναλύω Α 5.

ἀνάλυσις ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάλυσις.

1) Ἡ διὰ χυμικῶν μέσων ἀποσύνθεσις, διάλυσις συνθέτου πράγματος εἰς τὰ ἀπλᾶ συστατικὰ στοιχεῖα λόγ. κοιν.: Πάω τὸ αἷμα - τὰ οὖρα νὰ κάμω ἀνάλυσι. 2) Τὸ διὰ τοῦ ὕδατος μαλάκωμα πράγματος Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐσέγκα τὸ ψωμὶν - τὰ φασούλᾶ 'ς σὴν ἀνάλυσιν (ἐσέγκα = ἔβαλα) Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ. Ἐβαλα τὰ τσαρούδᾶ μ' 'ς σὴν ἀνάλυσιν (ἐτοιμάζομαι πρὸς ὁδοιοποιίαν, πρὸς ταξίδι, διότι μέλλων νὰ ὁδοιοποιηθῇ τις ἐτοιμάζει τὰ τσαρούχια του διορθῶν καὶ ἐπισκευάζων αὐτὰ ἀφοῦ προηγουμένως τὰ βάλλῃ εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ μαλακώσουν) Κερασ. Συνών. ἀνάλυμα 2, χύλωμα.

ἀναλυσία ἡ, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω.

Ἦ ἐκ τῶν συνεχῶν βροχῶν ἡ τῆς τήξεως τῶν χιόνων διαπότισις καὶ ἀπάλυνσις τῆς γῆς ἐνθ' ἀν.: Ἐβρεξεν πολλὰ καὶ ἐέντον ἀναλυσία Χαλδ.

ἀναλυσιάζω ἀμάρτ. ἀνελυσιάζω Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάλυσις.

1) Διαβρέχω τι: Ἀνελυσιάζω τὸ χῶμα. 2) Ἀναδίδω τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν, γίνομαι ὑδαρέστερος: Ἀνελυσιάζει ἡ λάσπη. Συνών. ἀναλιγδιάζω 2, ἀναλιγώνω 2 β, ἀναλύω Β 1. Πβ. ἀναδίνω Α 3, ἀναδοσιῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλιγδιάζω 1, ἀναλείχω 3, ἀναξερνῶ.

ἀναλυτὰ ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλυτός.

Ἦ σφικτά, χαλαρῶς: Δένω τῇ ζώνῃ ἀναλυτὰ. Τυλίγω τὴν κλωστή ἀναλυτὰ. Συνών. ἀναδωπά, ἀπαλά, χαλαρά, ἀντίθ. σφικτά.

ἀναλυτάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἦ κατὰ τόπους διάλυσις τῆς χιόνος, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ ἔδαφος: Τὸ χιόνι κάνει ἀναλυτάδα.

ἀναλυτῆς ὁ, Κεφαλλ. Κρήτ. — Λεξ. Αἰν. Θηλ. ἀναλύτρα Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) ἀνελύτρα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Γερμ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀναλύτης.

Ἦ ἐξάγων ἐκ τῶν βομβυκίων τοῦ μεταξοσκώληκος νῆμα, ὁ ἀναπνιζόμενος ἐνθ' ἀν.: Φρ. Σὰν τὴν ἀναλύτρα κάνει (ἐπὶ τοῦ ὑπερμέτρωσ χειρονομοῦντος ἐκ μεταφ. τῶν κινήσεων τῶν χειρῶν τῆς ἀναπνιζομένης) Δημητσάν. Ἦ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κεφαλλ.

ἀναλυτὸς ἐπίθ. κοιν. ἀνελυτὸς Α.Κρήτ. ἀναλ'τὸς βόρ. ἰδιώμ. ἀνιλ'τὸς Λέσβ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Πβ. καὶ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάλυτος.

1) Ὁ χαλαρῶς δεμένος καὶ εὐκόλως λυόμενος κοιν.: Κόμπος ἀναλυτός. Σκοινὶ ἀναλυτό. β) Ὁ μὴ πλεγμένος πολλαχ.: Μαλλὰ ἀναλυτὰ. Συνών. ξέπλεκος. 2) Ὁ ἀραιῶς ὑφασμένος πολλαχ.: Ἀναλυτὸ παννί. Συνών. ἀγανὸς 3, ἀνάγλυκος 3, ἀνάραιος, ἀρύς, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφικτός. β) Τὸ οὐδ. ἀναλυτὸ οὐς., εἶδος παννίου ἀραιῶς ὑφασμένου Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

3) Ὁ εὐρισκόμενος εἰς κατάστασιν τήξεως, διαλυμένος κοιν.: Βούτυρο - κατράμι - κερί - μολύβι ἀναλυτὸ κοιν. || Φρ. Τὰ λόγια του ἦταν μολύβι ἀναλυτὸ (καυστικά, πικρά) Ἀθῆν. Συνών. ἀναλειωτός, ἀναλυμένος (ἰδ. ἀναλύω Α 1), λειωμένος (ἰδ. λειώνω), ἀντίθ. ἀλειωτός 1, ἀλυτός 3, ἀνάλειωτος, ἀνάλυτος 1, πηχτός.

